

Severin Šali | Večerna pesem

Horizonti daljni so lahko zastrti
z lučjo, ki potaplja se v objem Zapada.
Večajo se sence ko odsevi Smrti,
cvetje zašlih žarkov mi na pot odpada.

Gôre v mrak blesteče črtajo obrise,
kakor gotski stolpi sanjajo grebeni.
Noč molčeča v loku pada čez previse,
človek se izgublja med čeri na steni.

Iz vseh dob minôlih mi pojo zvonovi.
Slišim zvoke zemlje in drhtenje polja,
mimo mene davni stopajo rodovi,
ki sem z njimi vezan v večni red vesolja.